साध्यत्वात् 'संवत्सरः', ऋत्वात्मकः, अतोऽयं पृष्ठस्तोत्रबलाद्ऋत्वात्मके 'संवत्सरे', प्रतिष्ठां प्राप्य 'तद्देवताः', प्राप्नोति। तस्मिन् पृष्ठस्तोत्रे 'शक्वरयः भवन्ति', शाक्वरं साम गातव्यं सामाधारभूतास्वृक्षु, 'अन्यदन्यत् छन्दो', भवति, न त्वेकच्छन्दस्काः सर्वा ऋचः, यस्मात् 'एते पशवः', नानाविधाः 'आलभ्यन्ते', केचित् 'ग्राम्याः', केचित् 'आरण्याः', चेति तस्मात् पशुवच्छन्दसां नानाविधत्वं युक्तं। तेन च नानाविधत्वेनेदं द्वितीयं 'अहरेव', स्वरूपेण सम्पद्धं कृतं भवति, अपि च तस्मादङ्ग एव सकाशात् 'एष बलिर्ह्रियते'। इयं लोकप्रसिद्धा पूजा यजमानस्य सम्पद्यते॥

(३) अथ तृतीयेऽहनि पशुविशेषान्विधत्ते। "तदाहुः। अपशवो वा एते। यदजावयश्चारण्याश्च। एते वै सर्वे पशवः। यद्गव्या इति। गव्यान् पशूनुत्तमेऽहन्यालभते। तेनैवोभयान् पशूनवरुन्धे" इति। तत्र पशुविषये रहस्याभिज्ञा एवं 'आहुः', अजजातीया अविजातीयाः 'आरण्याश्च', ये सन्ति, ते मुख्याः पशवो न भवन्ति। किन्तु ये गोजातीयाः 'एते', एव 'सर्वपशवः', सर्वपशुस्थाने प्रयोक्तव्या इति। तस्मात् 'उत्तमेऽहनि', गोजातीयान् 'पशून्,' 'आलभते', 'तेनैव' गवालम्भनेन, ग्राम्यानारण्यांश्च 'उभयान', प्राप्नोति॥

(४) गव्यानां पशूनां देवतां विधत्ते। "प्राजापत्या भवन्ति। अनभिजितस्याभिजित्यै" इति। सर्वेषां प्राजापत्यत्वे सति प्रजापत्यनुग्रहात् पूर्वमवशीकृतमपि राष्ट्रं वशीकृतं भवति॥

(५) अथ त्रिरात्र्यवसाने पशून् विधत्ते। "सौरीर्नव श्वेता